

Søndag seksagesima 2025

Salmer: 557, 391, 264, 153, 4

Kom, Herre Jesus!

Es 55,6-11, 1 Kor 1, 18-21 [22-25], Mark 4,1-20

Jeg tror, at mange i denne tid går og spekulerer over, hvad i alverden der foregår i verden, for det ser ud til, at alt det, vi troede var nagelfast, kastes om som avner for vinden; USAs nye præsident går som sædemænd og kaster om sig med ord, som forvirrer og bekymrer, for der er jo i mange tilfælde tale om løgne, overdrivelser, forvirrende og modstridende udsagn samt en optagethed af penge, som der er noget djævelsk over. Og vi ved endnu ikke, hvilke handlinger, der følger med. Dog, hvis man netop i dag søger kirkens svar på alt dette, breder forvirringen sig, for den lignelse – også om en sædemand, men en guddommelig en af slagsen, Jesus fortæller, udlægger han for en snæver kreds, nemlig nogle ledsagere og sine disciple, som – må man forstå – skal få indsigt i Guds

riges hemmelighed, medens vi andre, som er udenfor, skal se og se og intet forstå, høre og høre og intet fatte, for at vi ikke skal vende om og få tilgivelse. Det er anfægtende. Forklaringen på lignelsen vil jeg ikke bruge tid på i dag, for den vil blot give anledning til menneskelige spekulationer om hvem, der er de sande modtagere af evangeliet. Til gengæld er den uvished, som er udgangspunktet for lignelsen, meget rammende for menneskelivet, og den uvished er måske det helt afgørende for vort Gudsforhold. Det er m.a.o. erkendelsen af uvisheden, der kan bringe vore urolige hjerter til hvile hos Gud, for vi kan ikke få indsigt i hans vilje og væsen; *»Så højt som himlen er over jorden, er mine veje over jeres veje og mine planer over jeres planer«* lod han Esajas forkynde, og da Paulus skrev til korinterne, forkastede han også menneskelig visdom ved at henvise til nogle andre ord af Esajas om de vises visdom, som Gud vil ødelægge, hvorefter Paulus skriver: *»Guds dårskab er visere end mennesker, og Guds*

svaghed er stærkere end mennesker.« Vi er altså dårer for Gud, når vi forsøger at gribe ham med forstanden.

Dårskab betyder uforstand, idioti, så når Gud bliver en dåre for verden og viser sin styrke i svaghed, er det jo sandt, at det kan den kloge ikke forstå, vi må have hjælp til det, og det får vi, når vi om ikke så længe skal synge Grundtvigs udlægning af lignelsen om sædemanden; dér taler han til og om hjertet, der, som han siger, er delt i et foroven og et forneden, et hjerte, der derfor er halvvejs godt. Det vil sige, at der er noget i hjertet, der higer mod det gode, men fordi hjertet er delt mellem jord og himmel, modtager det også Gud halvhjertet. Den del af hjertet, der tilhører verden og forstanden, er med til at tornekrone og korsfæste frelseren selv, og det er den del, frelseren træder ind i for at vinde hele vort hjerte for sig; »*thi halte kan ej kærligheden*« skriver Grundtvig. I modsætning til vor halvhjertethed, affødt af vor visdom, gør Gud intet halvt, og Gud er ikke bare kærlighed, som man ynder at sige, nej, Gud er kærligheden. Gud giver sig selv, sår sig

selv, spreder sig selv uden tanke for, hvor kærligheden rammer, dét er hans svaghed og hans dårskab. De vise, stærke mennesker i denne verden vil derfor ikke vide af ham. Og sådan er de fleste af os; vi vil gerne, ja helst, være i verden, vi vil gerne regne den ud, vi vil gerne indrette den på vore præmisser. Og vi synes faktisk, især her i vesten, at vi kan gøre det lidt bedre end Gud, så vi har indrettet den med rettigheder, der foregiver at hæge om det enkelte menneske og ikke mindst dets udfoldelse. Og vi ønsker, at alle lande i verden indretter sig efter vor smag, vor gode smag.

Det er det evangelium, vi har spredt omkring os med både blød og hård magt, med og uden USA, for nu at vende tilbage dertil, men nu lader USA til ikke at ville være med til det længere. Og det er faktisk noget af det, vi nok skal lytte til i al støjen fra de forenede staters præsident. For da hans vicepræsident for nylig holdt en nu berømt og berygtet tale ved sikkerhedskonferencen i München, talte han netop til dårerne og gjorde de vise til skamme, oven

i købet så en af disse brød sammen i gråd. Vicepræsidenten bad os vende blikket indad og se, hvad vi havde gang i. Her i Europa er vi i færd med at underkende demokratisk afholdte valg, som det for nylig er sket i Rumænien, vi forsøger at styre debatten om både immigration og abort, hvilket vicepræsidenten gav nogle hårrejsende eksempler fra Storbritannien på, vi forsøger at holde nogle partier ude af den demokratiske proces. Her sagde han noget afgørende om det paradoksale ved demokratiet, som er, at det nok skal plejes, men det kan kun plejes i frihed, altså ved at man udlever det og giver plads til, at noget af alt det gode falder på vejen, på stengrund og blandt tidsler, for på den måde er demokratiet afledt af kristendommen og den lignelse, vi netop har hørt. Derfor bærer demokratiet også – indrømmet – muligheden for sin egen undergang i sig. Men er det undergangen, almindelige mennesker ønsker sig? Er det så ondt og forfærdeligt det, de gerne vil have? Det tror jeg faktisk ikke, for i lande som vore, hvor Guds ord har lydt så længe, ved folk godt, hvad det gode liv er,

og det er netop det gode liv og friheden til at opnå det, demokratiet skal beskytte. Det delikate spørgsmål, vicepræsidenten stillede, var, om vi beskytter denne frihed til at forfølge det gode liv i vore lande, og han gjorde det på en dyster baggrund, nemlig terrorangrebet, der få dage tidligere netop i München havde kostet et lille barn og dets mor livet, og som blot er ét angreb ud af mange, og dermed resultatet af en bestemt politik, der føres på paroler om lighed og antiracisme og den slags, der har drevet ned ad væggene i det meste af min levetid. Og vi har sandelig forstået at slå hårdt ned på alle, der måtte ønske en anden politik. Men hvorfor mon folk ønsker en anden politik? Vicepræsidenten gav sit svar på det:

»Jeg tror, at folk bekymrer sig om deres hjem, de bekymrer sig om deres drømme. De bekymrer sig om deres sikkerhed og deres mulighed for at kunne tage vare på sig selv og deres børn. Og de er kloge. Jeg tror, at det er en af de vigtigste ting, jeg har lært i min korte tid i politik.«

Det var en dåres tale, der ramte de europæiske landes ledere og diplomater. Vicepræsidenten er bestemt ikke Kristus, men på baggrund af erfaringerne fra sit eget land, der kører på pumperne netop p.g.a. mange års fejlslagen feel good-politik, ved han, hvad han taler om. Og det lagde han heller ikke skjul på. Så talen var ikke angreb mod Europa, som mange har udlagt den som. Det var en tale, der hyldede livet. Prøv så at tænke på, hvor meget taletid i vore lande, der går til emner, der handler om at afslutte liv pakket ind i godhedens fraser. Hvad magten vil gøre ved vicepræsidenten og alle andre i den amerikanske administration, har vi endnu til gode at se, men vi kan ikke tillade os at sidde hans advarsel overhørig. Vi kunne i stedet forsøge at tage det til os som et velment råd og lade det bære frugt. Vi kunne vise, at vi måske har lært noget af at høre Kristi ord forkyndt gennem så mange slægtled og for en gangs skyld lade være med at gå efter budbringeren, om det så kun er med knubbede ord.

For hvis vi tænker over det, hvad gjorde de så på Jesu tid, alle de vise og de stærke, præsteskabet og romerne? Ja, de forfulgte frelseren og overlod ham til korsfæstelse, alene fordi han sagde dem nogle ubekvemme sandheder og bragte uro i de hellige saloner og i landet som sådan. Men hverken kors eller død kunne standse ham; de hjerter, der havde kronet ham med torne, vendte han tilbage fra graven for at vinde, og siden har ingen eller intet kunnet standse ham. Han spreder fortsat sit ord, han sår uanset om jorden er rede eller ikke, han sår, fordi han **vil** så, fordi han **vil** have den øde mark til at blomstre og bære frugt, tredive og tres og hundrede fold. Det er det, vi den grad trænger til at høre midt i al denne forvirring og angst for stærke menneskers magtudøvelse. Heldigvis lyder Guds ord stadig i hans kirke, det bliver strøet ud uden tanke for, hvor det lander og hvilken gavn, det gør. Og bryder man sig ikke om min udlægning, kan man nøjes med at lytte til evangeliet om Guds dårskab, der er visere end mennesker, om hans svaghed, der er stærkere end mennesker. For det gør godt, netop fordi man ikke

kan regne sig frem til det. Det må man tro. Og tro kan kun en dåre. Derfor er det så glædeligt, at Gud i sin visdom gjorde sig til dåre i sin søn Jesus Kristus, som nu evigt råder over både jord og himmel, medens jordiske magthavere alle har en udløbsdato.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen